

Sygn. akt V CSK 61/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa "T." Sp. z o.o. w W.

przeciwko "K." Sp. z o.o. w B. i B. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 4 września 2014 r., sygn. akt I ACa 503/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych po 1.817 (jeden tysiąc osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda „T.” spółki z o.o. wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji i silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący powołał się na przyczyny kasacyjnej wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1, 2 i 4 k.p.c., jednakże żadna z tych przyczyn w istocie nie zachodzi. W ramach pierwszej i drugiej okoliczności uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej musi chodzić o takie kwestie prawne, które są po pierwsze ściśle związane z konkretną sprawą, a więc podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia oraz podstawami skargi kasacyjnej, a po drugie ich rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy jest konieczne z uwagi na walor ich nowości lub nie dające się usunąć za pomocą przyjętych metod wykładni lub przy pomocy istniejącego już orzecznictwa Sądu Najwyższego, poważne wątpliwości prawne dotyczące wskazanych przez skarżącego przepisów prawa procesowego lub materialnego.

Do takich kwestii nie należy wykładnia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zakresie odnoszącym się do wynagrodzenia przysługującego zawodowemu pełnomocnikowi procesowemu zastępującemu kilku współuczestników materialnych ani wykładnia art. 495 § 3 k.p.c. w brzmieniu tego przepisu sprzed nowelizacji k.p.c. z dniem 3 maja 2012 roku. Określone przez skarżącego w punkcie 4 i 5 wniosku (strona 12 skargi) kwestie także nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przyczynie obliuguje bowiem skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione, gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.). Tymczasem wywody powoda nie wskazują, o jakie przepisy prawa chodzi, lecz sprowadzają się do polemiki z ustaleniami faktycznymi i ocenami prawnymi Sąd drugiej instancji dotyczącymi wykładni umowy stron z dnia 10 września 2004 roku i jej konsekwencji dla rozstrzygnięcia sporu.

Skarżący wskazał także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd Apelacyjny wykładni art. 62 § 2 k.c. dokonanej przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lutego 2014 roku w sprawie V CSK 125/13. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przyczynie kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl.,

z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl., z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, niepubl., I CZ 64/08, z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.). Skarżący nie wykazał kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie tej przyczyny kasacyjnej stanowi w istocie polemikę powoda z rezultatami przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny przy ponownym rozpoznaniu sprawy, zgodnie ze wskazaniami zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego, wykładni art. VI ust. 10 umowy stron z dnia 10 września 2004 roku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).